

บทบรรณาธิการ

คำถาม แจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาต่อเจ้าพนักงาน โดยรู้ว่ามิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจะเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๒ ด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๘๑/๒๕๖๑

จำเลยกระทำความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาต่อเจ้าพนักงานซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนโดยรู้ว่ามิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นอันเป็นความผิดตามมาตรา ๑๗๓ เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามมาตรา ๑๗๓ อันเป็นบทบัญญัติเฉพาะแล้วไม่จำเป็นต้องปรับบทตามมาตรา ๑๓๗ อันเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานทั่ว ๆ ไปอีก และเมื่อไม่เกิดมีความผิดอาญารฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นในคดีนี้จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๑๗๒”

คำถาม บุคคลผู้เข้าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการในห้างหุ้นส่วนจำกัดจะต้องรับผิดชอบในหนี้ใด ๆ ซึ่งห้างหุ้นส่วนได้ก่อให้เกิดขึ้นก่อนที่ตนจะเข้ามาเป็นหุ้นส่วนด้วยหรือไม่ และหุ้นส่วนผู้จัดการซึ่งออกจากห้างหุ้นส่วนจำกัดไปแล้วจะต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้ซึ่งห้างหุ้นส่วนจำกัดได้ก่อให้เกิดขึ้นก่อนที่ตนออกจากหุ้นส่วนนั้นด้วยหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ ๗๓๕/๒๕๖๑

จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด ระหว่างวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๖ มีจำเลยที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ระหว่างวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖ ถึงปัจจุบันมีจำเลยที่ ๓ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ หุ้นส่วนผู้จัดการในขณะนั้นทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับโจทก์รับว่าจำเลยที่ ๑ เป็นหนี้ค่าสินค้าและดอกเบี้ย ๑๕๗,๔๔๑.๓๖ บาท ตกลงชำระเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๐๒,๕๑๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผ่อนชำระเงินงวด ๆ ละเดือน เดือนละไม่น้อยกว่า ๒,๕๐๐ บาท

ภายในวันที่ ๒๕ ของทุกเดือน เริ่มชำระงวดแรกภายในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากผิดนัดงวดใดงวดหนึ่งให้ถือว่าผิดนัดส่วนที่ยังคงค้างชำระทั้งหมดและยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระเงินตามสัญญาประนีประนอมยอมความตั้งแต่งวดที่ ๒ ซึ่งครบกำหนดชำระวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ โจทก์มีหนังสือทวงถามไปยังจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ จำเลยที่ ๑ ชำระเงินแก่โจทก์อีก ๗,๕๐๐ บาท

คดีมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแก่โจทก์หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า ขณะทำสัญญาประนีประนอมยอมความจำเลยที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ ย่อมต้องรับผิดชอบเป็นการส่วนตัวร่วมกับจำเลยที่ ๑ ส่วนจำเลยที่ ๓ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ ขณะโจทก์ยื่นฟ้องจึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ นั้น

เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๐๘๗ บัญญัติว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัดต้องให้แต่เฉพาะผู้เป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิดเท่านั้นเป็นผู้จัดการ ฉะนั้นเมื่อขณะที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๓ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นหุ้นส่วนจำพวกไม่จำกัดความรับผิด จำเลยที่ ๓ จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแก่โจทก์ **แม้จะตั้งกล่าวจำเลยที่ ๑ จะก่อให้เกิดขึ้นก่อนที่จำเลยที่ ๓ เข้ามาเป็นหุ้นส่วนก็ตาม** ตามมาตรา ๑๐๕๒ ประกอบมาตรา ๑๐๗๗ (๒) และมาตรา ๑๐๘๐ วรรคหนึ่ง ส่วนจำเลยที่ ๒ ข้อเท็จจริงได้ความว่าเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ ในขณะที่จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับโจทก์จนกระทั่งจำเลยที่ ๑ ผิดนัดชำระหนี้และออกจากความเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๖ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ **ยังอยู่ในเวลาสองปีนับแต่วันที่จำเลยที่ ๒ ออกจากการเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้** ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแก่โจทก์เช่นกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๐๖๘ ประกอบมาตรา ๑๐๘๐ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๐๘๗

คำถาม บิดาของผู้ตายโดยพศตินัย มิใช่บิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย มีอำนาจฟ้องเรียกค่าขาดไร้อุปการะและค่าปลงศพจากกรณีละเมิดหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๑๑๖/๒๕๖๐

โจทก์ที่ ๑ มิได้จดทะเบียนสมรสกับโจทก์ที่ ๒ ผู้ตายจึงเป็นบุตรที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของโจทก์ที่ ๑ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔๗ บัญญัติว่า เด็กเกิดจากบิดามารดาที่ได้สมรสกัน จะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายต่อเมื่อ บิดามารดาได้สมรสกันในภายหลัง หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ที่ ๑ กับโจทก์ที่ ๒ ได้จดทะเบียนสมรสกัน หรือโจทก์ที่ ๑ ได้จดทะเบียนว่าผู้ตายเป็นบุตร หรือมีคำพิพากษาของศาลว่าผู้ตายเป็นบุตรของโจทก์ที่ ๑ จึงต้องถือว่าโจทก์ที่ ๑ เป็นเพียงบิดาของผู้ตายโดยพศตินัย มิใช่บิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย โจทก์ที่ ๑ ไม่อาจยกเรื่องธรรมเนียมความเชื่อในท้องถิ่นมาเป็นข้อยกเว้นบทบัญญัติของกฎหมาย ผู้ตายจึงไม่มีหน้าที่ต้องอุปการะโจทก์ที่ ๑ ส่วนผู้มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดทำศพของผู้ตายนั้น ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ตายได้ทำพินัยกรรมตั้งโจทก์ที่ ๑ เป็นผู้จัดการมรดกหรือผู้จัดการทำศพ หรือทายาทไม่มอบหมายตั้งให้โจทก์ที่ ๑ เป็นผู้จัดการทำศพ รวมทั้งโจทก์ที่ ๑ มิใช่เป็นผู้ได้รับทรัพย์มรดกโดยพินัยกรรมหรือโดยสิทธิโดยธรรมจากผู้ตายเป็นจำนวนมากที่สุด โจทก์ที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการทำศพผู้ตายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๔๙ เช่นกัน ดังนั้น โจทก์ที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจฟ้องเรียกร้องค่าขาดไร้อุปการะและค่าปลงศพจากจำเลย

คำถาม เจ้าหนี้ฟ้องขอให้เพิกถอนการขอลดระหว่างลูกหนี้กับผู้ได้ลาภออกแล้ว จะกระทบกระทั่งถึงสิทธิของบุคคลภายนอกอันได้มาโดยสุจริตภายหลังเจ้าหนี้ฟ้องคดีขอเพิกถอนหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๒/๒๕๖๑

คดีก่อนโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการขอลดที่ดินพิพาทของ น. ที่โอนให้แก่จำเลยที่ ๑ ทำให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ของ น. เสียเปรียบ ซึ่งผลของคำพิพากษาทำให้การโอนที่ดิน

พิพาทระหว่าง น. และจำเลยที่ ๑ ต้องถูกเพิกถอน และ น. ต้องโอนที่ดินพิพาทให้แก่โจทก์ตามสัญญาจะซื้อขายเดิม ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องเพื่อให้เป็นไปตามผลของคำพิพากษาคดีก่อนซึ่งโจทก์ไม่อาจที่จะบังคับคดีในคดีก่อนได้เนื่องจากจำเลยที่ ๑ ได้โอนที่ดินพิพาทให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกไปแล้ว คดีนี้จึงไม่ใช่เป็นการฟ้องคดีเพื่อให้เพิกถอนการขอลดแต่เป็นการฟ้องคดีเพื่อให้เพิกถอนการโอนที่ดินพิพาทโดยมิชอบ เพราะจำเลยที่ ๒ รับโอนที่ดินจากจำเลยที่ ๑ ไม่มีอำนาจโอนให้จำเลยที่ ๒ ซึ่งได้สิทธิมาในภายหลังจากที่โจทก์ฟ้องคดีเดิมเพื่อให้เพิกถอนการโอนที่ดินพิพาทระหว่าง น. กับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๓๘ ถึงไม่อาจนำอายุความ ๑ ปี ตามมาตรา ๒๔๐ มาใช้บังคับได้ แต่ต้องใช้อายุความ ๑๐ ปี ตามมาตรา ๑๙๓/๓๐

คดีเดิมโจทก์ฟ้อง น. และจำเลยที่ ๑ ให้เพิกถอนการโอนที่ดินพิพาทที่ น. โอนให้จำเลยที่ ๑ อันเป็นการขอลด ทำให้โจทก์เสียเปรียบคดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ซึ่งไม่ใช่คู่ความเดียวกันกับคดีเดิมทั้งหมด และเป็นการฟ้องขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินพิพาทที่จำเลยที่ ๑ โอนให้จำเลยที่ ๒ เป็นการโอนละรายกัน และประเด็นแห่งคดีไม่ใช่เรื่องเดียวกัน เพราะคดีเดิมมีประเด็นว่า น. โอนที่ดินพิพาทให้จำเลยที่ ๑ เป็นการขอลดโจทก์หรือไม่ ส่วนคดีนี้มีประเด็นว่า จำเลยที่ ๑ มีอำนาจโอนที่ดินให้จำเลยที่ ๒ หรือไม่ คดีนี้จึงไม่ใช่ฟ้องซ้ำกับคดีเดิม

นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ